

havde med som forudsætning, at ordningen skulle omfatte alle børn i en daginstitution, og vi er dybt skuffede over, at regeringen er løbet fra den del af aftalen.

Socialdemokratiet vil ikke have en madordning, som skaber sociale skel i børnehaven, hvor lille Louise sidder med et spændende måltid, mens lille Hans er henvist til tørt rugbrød og i nogle tilfælde desværre slet ikke noget.

Vi synes, at det ville være direkte tosset at lave en ordning, som udelukker børn, som oven i købet er dem, der har mest behov, de børn, hvis negative sociale arv vi jo taler så meget om skal brydes. Bruddet med den negative sociale arv kræver handling og ikke bare ord, og bruddet med den negative sociale arv sker altså langt mere effektivt, hvis vi benytter de institutioner, vi allerede har overalt i landet, frem for at lave små ministerielle puljer rundtomkring.

Vi vil holde regeringen fast på dens egen aftale med kommunerne, sådan at hvis en forældrebestyrelse beslutter at indføre en madordning – for der er jeg helt enig med Venstre, det er noget, man skal aftale ude dér, hvor livet leves – men hvis en forældrebestyrelse beslutter at indføre en madordning i institutionen, ja, så må det være et krav fra politisk hold, at tilbuddet reelt gælder for alle, at alle har mulighed. Vi vil ikke være med til, at prisen for at deltage i madordningen kan medføre, at nogle børn skuffede blot må se på. Her skal regeringen altså holdes fast på den aftale, den allerede én gang har indgået, nemlig med Kommunernes Landsforening.

Vi vil fra Socialdemokratiets side foreslå, at der findes en løsning ved brug af fripladsordning, sådan at børn, som er omfattet af fripladsordning, får deres andel betalt, men der kan sikkert ligge mange andre tekniske muligheder. Det synes vi at vi skal bruge god tid på i udvalgsarbejdet at få undersøgt og belyst.

Igen må vi sige, at formålet lyder ædelt, og formålet kan vi støtte, men regeringens metode ser ud til at skulle have sådan lidt kvalitativ hjælp fra vores side, sådan at vi ikke skaber negativ social arv, men rent faktisk modvirker det, og i den konstruktive ånd går vi til udvalgsarbejdet.

(Kort bemærkning).

Charlotte Dyremose (KF):

To ting: Fru Sandy Brinck er bange for, at det her kunne blive en malkemaskine. Den frygt deler jeg ikke.

Kan fru Sandy Brinck virkelig forestille sig, at en forældrebestyrelse selv vil beslutte sig for, at den samme forældrebestyrelse, altså forældre, skal betale mere, end det koster? Det har jeg meget svært ved at forestille mig, for fordelene ved det her er jo netop, at det er forældrebestyrelsen, der tager den her slags beslutninger.

Og så til det her med, at der sidder nogle, som ikke har råd til være med:

Jeg kender tilfældigvis til et eksempel fra Mælkebøtten i Højen, hvor selv de kontant-hjælpsmodtagerforældre, der er med i ordningen, har fundet ud af, at det faktisk godt kunne betale sig, at det var væsentlig billigere.

I Mælkebøtten koster det 125 kr. om måneden at være med. Det er sådan 6-7 kr. om dagen. Det er svært at lave frokost til sine børn for de penge, hvis de selv skal have den med, man skal pakke den ind, og man skal have en madkasse og alle de her ting. Så mener fru Sandy Brinck ikke, at de der 6 kr. om dagen også minimum er, hvad det koster selv at lave maden til børnene?

Kl. 16.20

(Kort bemærkning).

Eva Kjer Hansen (V):

Fru Sandy Brinck gav udtryk for, at man i Socialdemokratiet ikke har noget imod tilkøbsydelse. Jeg vil så gerne spørge til Socialdemokratiets politik på området vedrørende tilkøbsydelse. Mener Socialdemokratiet, at der, hvor tilkøbsydelse tilbydes, skal alle gøre brug af de tilkøbsydelse eller ingen? Det vil jeg gerne have præciseret, for ellers synes jeg ikke, at fru Sandy Brincks argumentation for holdningen til lovforslaget hænger sammen.

(Kort bemærkning).

Sandy Brinck (S):

Jeg tillader mig at starte bagfra, altså med fru Eva Kjer Hansen. Fru Eva Kjer Hansen sagde også tidligere, at nogle ville tvinge børnene til at spise, og sådan må fru Eva Kjer Hansen søreme ikke forstå det. Det er ikke sådan, at jeg vil stå ude i børneinstitutionerne og sige, at nu skal alle børn spise af den her madordning.

Det, vi siger, er, at det her tilbud skal være reelt for alle. Det skal ikke være sådan, at fordi prisen bliver høj, så er der nogle, der ikke kan være med af økonomiske årsager. Det betyder altså ikke og er slet, slet ikke det samme, som at lille Per absolut skal spise maden, eller at lille Per også skal spise maden, selv om han er allergisk over for den, og hvad man nu kan finde på af